

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.076 van 8 december 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CLAES, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u afkomstig van Kazeroun en bezit u de Iraanse nationaliteit. Op 6 oktober 2000 diende u in België een eerste asielaanvraag in. Op 23 november 2000 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf. Deze beslissing werd op 12 augustus 2002 door het Commissariaat-generaal bevestigd omdat u niet inging op een vraag om inlichtingen. Uw beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State werd bij arrest verworpen op 16 mei 2006. Op 24 oktober 2006 diende u een tweede asielaanvraag in. U bent sinds uw eerste aanvraag niet naar uw land van herkomst teruggekeerd. Volgens uw verklaringen bent u van origine Ghasghai. Uw vader was in Iran een grondbezitter en monarchist. Na de revolutie werden de gronden van uw vader afgenomen door de Bassidj (Mobilisatie der Verdrukten) en herverdeeld onder de inwoners van het dorp. Uw vader werd een aantal keer gearresteerd na conflicten met de regering die waren ontstaan toen uw vader zijn bezittingen

via legale weg poogde terug te krijgen. In de 5de maand van 1379 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met juli-augustus 2000 Europese tijdrekening) was u samen met uw broer aan het werken in jullie boomgaard. Opeens zagen jullie een auto van de Sepah (Korps van Revolutiewachters) staan. De agenten kwamen naar jullie toe en vroegen wat jullie precies aan het doen waren. Jullie antwoorden dat jullie de boomgaard aan het bewateren waren. Daarop begonnen ze jullie te beledigen en zeiden dat deze boomgaarden aan de Sepah toebehoorden en dat ze al een cheque naar jullie vader hadden gestuurd. U ontkende dit. Uw broer B. (...), die dit niet meer kon aanvaarden, gaf één van de agenten een duw, waarop de agenten met de achterkant van hun wapen op uw broer sloegen. U snelde uw broer ter hulp en sloeg met een schop in het gezicht van de agent. Toen de anderen de agent ter hulp schoten, sloegen u en uw broer op de vlucht. Jullie vluchtten naar een gebergte in de buurt, Dena, bij de herders die daar verblijven. De echtgenote van één van de herders herkende jullie en jullie vertelden wat er gebeurd was. De herderin raadde jullie aan naar de bergflanken te gaan en jullie daar schuil te houden zodat jullie van daaruit zouden kunnen vluchten. Nadat het donker geworden was stuurde u uw broer naar het dorp Kenghan om nieuws in te winnen. Uw broer kwam echter niet meer terug. Ondertussen had de herderin haar echtgenoot ingelicht en hij was gaan zien wat er gebeurd was. Bij zijn terugkeer wist hij u te vertellen dat B. (...) gearresteerd werd toen hij bij D. (...), een familielid, was binnengegaan. U wachtte tot 's avonds en die nacht ging u de boomgaard in brand gaan steken omdat u wist dat jullie hem toch kwijt waren. Daarna ging u eveneens naar het huis van D. (...), maar bij aankomst werd u onmiddellijk gearresteerd. U werd geslagen tot u het bewustzijn verloor. Toen u bijkwam lag u in een donkere kamer. Toen u door de tralies keek zag u dat u in het politiekantoor Bide was, waar u een tien tot dertien dagen heeft verbleven en er dagelijks werd mishandeld. U slaagde erin te ontsnappen dank zij M. (...), een bewaker die vroeger ook grondbezitter was geweest. U stelde hem voor om samen te vluchten en M. (...) was akkoord. Via het dak van de arrestatiekamers konden jullie ontsnappen. Nadat jullie door de boomgaarden waren gegaan, besloten jullie uit elkaar te gaan. U ging bij D. (...), die een boomgaard had buiten het dorp Kenghan. D. (...) haalde zijn vriend en hij bracht u naar Yassoudj. Van daaruit ging u met een personenwagen naar Shiraz bij de neef van uw vader. De neef van uw vader had echter bezoek en kon u niet zomaar in zijn huis opnemen, dus u vertrok naar F. (...). F. (...) belde naar de neef van uw vader en daarop ging u terug bij hem. U bleef een vier à vijftal dagen bij de neef van uw vader en daarna ging u weer bij F. (...), waar u een acht à tien dagen bleef. In die periode ging F. (...) naar uw ouders, maar niemand deed open. Via de burens vernam hij dat iedereen meegenomen was. De neef van uw vader en F. (...) besloten dat u beter het land kon verlaten. Met een vals paspoort vertrok u met het vliegtuig vanuit Mehrabad Airport naar Turkije, van waaruit u met verschillende vrachtwagens naar België bent gekomen. Achteraf vernam u dat u naast moord en brandstichting nog beschuldigd werd van alcoholgebruik en samenwerking met MKO (Mudjahedin-e Khalq Organisation), aangezien ze videobanden bij uw thuis hadden gevonden met een speech van Maryam Rajavi op. In Iran was u al heel lang sympathisant van NCRI (National Council of Resistance, politieke vleugel van MKO) en hebt u een aantal keer pamfletten van NCRI verspreid omdat ze beloofd hadden jullie te helpen. Vanaf 2002 zou u in België politieke activiteiten ontwikkeld hebben als sympathisant van de NCRI. Uw activiteiten bestaan voornamelijk uit het deelnemen aan hun manifestaties, mensen bij elkaar krijgen om deel te nemen en het verdelen van hun kranten. Op de manifestaties filmt u meestal en geeft u de film af aan de leden, die het op hun beurt doorgeven aan de televisie. Verder nam u deel aan een kerkbezetting in Etterbeek in 2006 en aan meerdere manifestaties van andere politieke partijen. Ter staving van uw twee asielaanvragen legde u de volgende documenten neer: uw boekje van burgerlijke stand, uw rijbewijs, een video en enkele foto's van bijeenkomsten. U stuurde enkele dagen na het gehoor nog een kopie van een convocatie van de Algemene Rechtbank op."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52, §2, 57/6, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen ('Vluchtelingenconventie'), van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.2. De Raad merkt in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52, tweede lid van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoeker in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de Commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.3. Betreffende de voorgehouden schending van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden ingezien hoe de bestreden beslissing deze bepaling schendt daar artikel 77 een overgangsbepaling betreft aangaande de invoering van de subsidiaire beschermingsstatus en de bestreden beslissing werd genomen mede met in achtneming van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien duidt ook hier verzoeker in concreto niet aan op welke wijze deze bepaling door de Commissaris-generaal werd geschonden.

2.4. De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Er moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u ter staving van de door u aangehaalde vervolging door het Iraanse regime een kopie van een oproepingsbrief van de Algemene Rechtbank neerlegde, waarin vermeld staat dat u zich dient aan te melden bij de Revolutionaire Rechtbank. Dit document werd door het Commissariaat-generaal onderworpen aan een grondig onderzoek om de authenticiteit ervan te bepalen. Van de resultaten van dit onderzoek werd een kopie aan uw administratieve dossier toegevoegd. Uit dit onderzoek is gebleken dat geen geloof gehecht kan worden aan de authenticiteit van dit document. Volgens het gevoerde onderzoek werd niet voldaan aan de nodige vormelijke vereisten. Het onderzoek toont aan dat u bewust getracht heeft de Belgische overheid te misleiden. Aangezien deze oproepingsbrief een essentieel onderdeel van uw asielaanvraag vormt, kan aan de vervolging die u aan de hand van dit document probeert aan te tonen, in het licht van de resultaten van de authenticatie, dan ook geen enkel geloof meer worden gehecht.

Bovendien dienen een aantal ernstige tegenstrijdigheden te worden opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd wordt. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw broer B. (...) twee jaar geleden Iran ontvluchtte (gehoor DVZ 2de AA vraag 42), terwijl u op het Commissariaat-generaal meermaals beweerde dat B. (...) reeds 7 jaar in de gevangenis zit (gehoor CGVS I 2de AA p. 3, 4 & 5 en CGVS II 2de AA p. 3-4). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid ontkende u uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Een loutere ontkening is echter geen verklaring voor bovenstaande tegenstrijdigheid. Ook beweerde u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal dat uw moeder en uw vader een aantal keren werden opgepakt in Iran en dat uw dossier nog steeds open is (gehoor CGVS I p. 5). Toen u later in het gehoor gevraagd werd waarom uw vader al verschillende keren was opgepakt, verklaarde u dat hij een dossier had van vroeger omdat hij nog steeds strijd met de overheid voor het terugkrijgen van zijn gronden (gehoor CGVS I p. 10). U verklaarde dat uw vader sinds u in België bent een viertal keer werd opgepakt, waarbij hij telkens een maand of anderhalve maand werd vastgehouden (gehoor CGVS I p. 10). Echter, tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat uw vader een tiental keer werd meegenomen omwille van uw problemen. Hij werd soms twee uur, soms een volledige dag en soms drie dagen vastgehouden (gehoor CGVS II p. 3). Verder verklaarde u dat uw vader, na uw vertrek uit Iran, ook omwille van zijn eigen problemen werd meegenomen. U zou echter niet weten hoeveel keer en u dacht dat hij nooit langer dan zeven dagen zou zijn vastgehouden (gehoor CGVS II p. 10). Na confrontatie met het feit dat u eerder had verklaard dat uw vader een viertal keer werd meegenomen sinds uwkomst naar België, stelde u dat u geen contact hebt met hem en dat hij ondertussen alweer meegenomen kan zijn (gehoor CGVS II p. 10). Als uitleg voor het feit dat u eerder had verklaard dat uw vader telkens een maand of anderhalve maand werd vastgehouden, stelde u dan weer dat hij vroeger, voor uw vlucht, zelfs enkele jaren werd vastgehouden. Dit is echter evenmin een verklaring voor bovenstaande tegenstrijdigheden. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. De elementen die wijzen op een gebrek aan geloofwaardigheid zijn

daarenboven van die aard dat ze het onmogelijk maken een correct beeld te vormen van uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico op vervolging ten gevolge van de door u in België gevoerde activiteiten onmogelijk maken. Het is voor dit laatste van primordiaal belang een reëel of geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw bedrieglijke verklaringen afgelegd tijdens uw eerste asielaanvraag en het neerleggen van documenten waaraan geen geloof kan worden gehecht, maakt u die beoordeling onmogelijk.

Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging/moeilijkheden en de ernst van die vervolging/moeilijkheden van cruciaal belang. Hierbij moet rekening worden gehouden worden met de beoordeling van de activiteiten ontwikkeld in het gastland door de overheden van het land van herkomst. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door bovenvermelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na de vlucht leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor een ieder duidelijk is, met inbegrip van de nationale overheden. Wat u betreft zijn er elementen die ernstige twijfels doen rijzen aangaande de oprechtheid van uw politieke engagement en die wijzen op het opportunistische karakter van uw activiteiten in België. Zo dient te worden opgemerkt dat u pas tijdens uw laatste gehoor voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede asielaanvraag melding hebt gemaakt van uw sympathie en het verdelen van pamfletten voor NCRI in Iran (gehoor CGVS II p. 11-12), wat ernstige afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw activiteiten in Iran voor deze organisatie. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u het bij uw allereerste gehoor al gemeld had dat uw vader documenten met de naam van MKO erin verspreidde (gehoor CGVS II p. 12), kan niet als een afdoende uitleg worden beschouwd, aangezien nergens uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in het kader van uw eerste asielaanvraag, noch in het kader van uw tweede asielaanvraag, blijkt dat u effectief melding hebt gemaakt van deze activiteiten. Integendeel, uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste asielaanvraag blijkt dat uw hele familie monarchistisch gezind is, wat moeilijk te rijmen valt met activiteiten voor NCRI. Ook in uw schriftelijke verklaringen naar aanleiding van uw dringend beroep inzake uw eerste asielaanvraag, hebt u met geen woord gerept over eventuele oppositieactiviteiten in Iran voor NCRI. Integendeel, in uw schriftelijke verklaringen beweerde u dat u in Iran valselijk beschuldigd werd van samenwerking met MKO en de monarchisten (dringend beroep 1ste AA). Bovendien ontwikkelde u pas in het jaar 2002 beperkte activiteiten voor de partij en pas sinds 2004 zou u meer activiteiten hebben ontwikkeld (gehoor CGVS II p. 12), terwijl u reeds in oktober 2000 in België aankwam. Ook uw verklaring waarom u zich bij NCRI hebt aangesloten en niet bij een andere politieke partij, namelijk omdat het de enige partij is in het buitenland die actief is en die omverwerping van het regime wil en u zich daarenboven nog niet geïnformeerd heeft bij andere politieke partijen (gehoor CGVS II p. 13-14), getuigt van een weinig doorgedreven politieke visie. Toen u werd gevraagd welke staatsvorm u verkiest in Iran, verklaarde u dat u opteert voor een groep die een republiek en democratie wil (gehoor CGVS II p. 13). Toen u gevraagd werd wat daar eigenlijk mee bedoeld wordt, antwoordde u dat democratie wil zeggen dat de mens vrij moet kunnen spreken en dat je alles moet kunnen weerleggen wat de overheid doet en vrij activiteiten moet kunnen hebben. Verder kon u dit niet concretiseren (gehoor CGVS II p. 13). Van iemand die politiek actief is, kan op z'n minst verwacht worden dat hij een degelijke uitleg kan geven over zijn ideologie en doelstellingen van zijn partij. Ook uw verklaring dat u in België deelneemt aan alle mogelijke acties en manifestaties, ongeacht welke ideologie van welke partij of groepering er ook achter schuilgaat (gehoor CGVS II p. 13), doet eveneens afbreuk aan de oprechtheid van uw politiek engagement.

Uw activiteiten in België kunnen omschreven worden als het louter aansluiten bij diverse Iraanse acties opgezet door om het even welke oppositiegroep in het buitenland. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt geenszins dat u vanuit een doorgedreven overtuiging ten aanzien van de politieke situatie in uw land sympathisant bent geworden van NCRI en deelgenomen hebt aan hun acties en manifestaties. Overigens dient opgemerkt te worden dat u tijdens alle acties slechts aanwezig was als een gewone deelnemer en u geenszins een leidinggevende rol of functie vervulde. U hield zich enkel bezig met uitvoerende taken zoals het bijeenroepen van mensen en opnames maken met uw camera. U sprak ook nooit met de media (gehoor CGVS II p. 13). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in uw administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de Iraanse instanties ervan uitgaan dat veel Iraanse asielzoekers in het buitenland oppositieactiviteiten ontwikkelen

na hun vlucht een (bijkomend) asielmotief te kunnen aanhalen. Meestal gaat het hierbij om steunactiviteiten aan kleine groeperingen en het deelnemen aan betogingen. De meeste groepen in ballingschap hebben hun basis in West-Europa en de V.S. en onderhouden geen organisatie in Iran zelf. Er moet van worden uitgegaan dat de Iraanse autoriteiten de oppositiegroepen die in het buitenland actief zijn nauwlettend in de gaten houden. Een reëel risico bij een terugkeer naar Iran bestaat er volgens de informatie alleen voor leidende figuren van oppositiegroepen die nadrukkelijk in de openbaarheid treden.

Tot slot dient nog een tegenstrijdigheid te worden opgemerkt i.v.m. de bekendheid van uw acties in de kerk van Etterbeek. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u tijdens de kerkbezetting in Etterbeek een vlag van Iran verscheurd zou hebben voor de camera's van de BBC, en dat dit overal ter wereld ter wereld uitgezonden is. U voegde daar aan toe dat zelfs uw ouders in Iran deze beelden hadden gezien (gehoor DVZ vraag 42). Op het Commissariaat-generaal daarentegen beweerde u dat u niet weet of deze beelden uitgezonden zijn (gehoor CGVS I p. 9 en CGVS II p. 13). U had vernomen van enkele mede-activisten in de kerk dat dit zou zijn gebeurd, maar zelf zag u de beelden nooit (gehoor CGVS II p. 13).

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan bezwaarlijk gesteld worden dat u omwille van uw sympathieën voor NCRI en uw deelname aan manifestaties en protestacties bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico loopt gevisceerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard bovengedane vaststellingen te wijzigen. Uw boekje van burgerlijke stand en uw rijbewijs tonen uw identiteit aan, maar daar werd niet aan getwijfeld. De door u neergelegde foto's en videocassette met betrekking tot de manifestaties en acties, bevestigen uw deelname aan deze manifestaties maar doen eveneens geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De door u neergelegde convocatie werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.5. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of*

Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.8.1. Verzoeker werpt met betrekking tot de door verwerende partij vastgestelde ongeloofwaardigheid omtrent de verklaringen die betrekking hebben op zijn voorgehouden vrees voor vervolging in het verleden, die het voorwerp uitmaakt van zijn eerste asielaanvraag, op dat hieruit niet rechtsgeldig kan worden afgeleid dat verzoekers geloofwaardigheid definitief en onherroepelijk ondergraven is en dat bijgevolg de huidige asielaanvraag, die zich enkel steunt op zijn politiek oppositioneel engagement tegen Iran in België en waardoor hij zich 'réfugié sur place' beschouwt, a priori ongegrond zou zijn. Verzoeker betoogt verder dat de tegenpartij in de bestreden beslissing nergens de relevantie aantoonde van ongeloofwaardige verklaringen omtrent een vrees voor vervolging uit het verleden voor het bepalen van de gegrondheid van een hernieuwde vrees voor vervolging in het heden. Verzoeker verwijst hiervoor naar een arrest van de Raad van 26 juli 2007, nr. 1000, waarbij de Raad besliste geen rekening te houden met delen van de motivering van de beslissing van de Commissaris-generaal die betrekking hebben op eerdere asielaanvragen. Verzoeker werpt op dat de Commissaris-generaal hem nooit heeft geconfronteerd met de veronderstelde "tegenstrijdigheden" en "ernstige lacunes" die hij in het kader van de eerste asielaanvraag meent te hebben moeten opmerken.

2.8.2. De Raad wijst erop dat verzoekers betoog betreffende de niet aangetoonde relevantie tussen de ongeloofwaardige verklaring in het kader van de eerste asielaanvraag en de vrees voor vervolging in het kader van de door verzoeker gevoerde politieke oppositionele activiteiten in België feitelijke grondslag mist. Verwerende partij motiveert immers dienaangaande het volgende: *"De elementen die wijzen op een gebrek aan geloofwaardigheid zijn daarenboven van die aard dat ze het onmogelijk maken een correct beeld te vormen van uw werkelijke achtergrond of reële situatie, meer bepaald de redenen waarom u uw land verlaten hebt, uw eventuele relaties met de autoriteiten van uw land van herkomst en het eventuele risico op vervolging. Ze zijn tevens van die aard dat zij een beoordeling van het risico op vervolging ten gevolge van de door u in België gevoerde activiteiten onmogelijk maken. Het is voor dit laatste van primordiaal belang een reëel of geloofwaardig beeld te hebben van uw achtergrond, uw eventuele relaties met de autoriteiten en uw vroeger verrichte activiteiten. Door uw bedrieglijke verklaringen afgelegd tijdens uw eerste asielaanvraag en het neerleggen van documenten waaraan geen geloof kan worden gehecht, maakt u die beoordeling onmogelijk."* De Raad is het eens met de stelling dat bij een beoordeling van een situatie 'réfugié sur place' het van fundamenteel belang is te weten of de asielzoeker die zich beroept op oppositionele activiteiten in het onthaalland gericht tegen zijn land van herkomst reeds eerder door zijn autoriteiten werd gevisieerd en wat de juiste relatie tot deze autoriteiten was voorafgaand aan zijn vlucht teneinde de reële draagwijdte van een mogelijke vervolging bij terugkeer op correcte wijze in te schatten. Het belang van deze kennis, meer in het bijzonder van hangende gerechtelijke dossiers en politieke antecedenten in hoofde van de in België actievoerende asielzoeker, wordt trouwens onderstreept in de conclusie van het CEDOCA-rapport van 19 september 2007 met referte IR2007-011w toegevoegd aan het administratief dossier (eerste asielaanvraag, eerste deel van stuk 16). Louter met betrekking tot de antecedenten in het land van herkomst, waarvan het belang door de verwerende partij zoals hoger vermeld is aangetoond, heeft verwerende partij de gegevens aangehaald bij de eerste asielaanvraag terecht betrokken bij onderhavige asielaanvraag teneinde dit als

bezwarend element al dan niet in aanmerking te nemen bij de beoordeling van het vluchtmotief ontstaan in het onthaalland. Verweerder komt evenwel tot de vaststelling dat de ongeloofwaardigheid van het initiële asielrelaas wordt doorgetrokken in de niet-oprechtheid van verzoekers dissidente politieke engagement in België, wat door verwerende partij op basis van een geëigende motivering wordt aangetoond. Bovendien gaat de Commissaris-generaal, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren. In casu is het pertinent dat verzoekers eerste asielrelaas ongeloofwaardig is doordat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde en een niet authentieke convocatie bijbracht en dit gegeven het onmogelijk maakt een correct beeld te vormen van verzoekers werkelijke achtergrond of reële situatie in zijn land van herkomst. De Raad merkt op dat de door verwerende partij met betrekking tot het eerste asielrelaas vastgestelde tegenstrijdigheden, meer in het bijzonder de situatie van verzoekers broer B. en het aantal arrestaties van zijn vader en de duur van deze arrestaties, niet worden aangevochten. Evenmin weerlegt verzoeker de vaststelling van de niet-authenticiteit en derhalve de ongeloofwaardigheid van de door hem bijgebrachte convocatie van de Iraanse Algemene Rechtbank.

Aangaande het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar verzoeker verwijst, wijst de Raad erop dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht. Bovendien toont verzoeker niet aan dat de gegevens die aan de basis liggen van het arrest nr. 1000 van 26 juli 2007 gelijklopend zijn aan deze voorliggend in onderhavige procedure.

Met betrekking tot het niet voorleggen door de Commissaris-generaal van de veronderstelde “tegenstrijdigheden” en “ernstige lacunes” wordt door verzoeker niet verwezen naar een geschonden rechtsregel en, of rechtsbeginsel. Indien bedoeld wordt de schending van de rechten van de verdediging in te roepen, dient erop te worden gewezen dat deze rechten op administratiefrechtelijk vlak enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170).

2.9.1. Verzoeker werpt op dat verwerende partij door te stellen dat zijn politiek engagement in België een opportunistisch karakter vertoont de voorwaarde van goede trouw invoert waardoor aan de wettelijke vereisten om een beschermingsstatus toe te kennen een *“bijkomende en ontoelaatbare voorwaarde”* wordt toegevoegd.

2.9.2. De Raad is van oordeel dat verwerende partij terecht uit de cumulatieve vaststellingen dat verzoeker pas bij het laatste gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van de tweede asielaanvraag voor het eerst melding heeft gemaakt van zijn sympathie en het verdelen van pamfletten voor NCRI in Iran, dat zijn familie monarchistisch gezind is wat strijdig is met de mededeling dat zijn vader documenten van de MKO zou hebben verspreid wat hij beweert reeds eerder te hebben gesteld doch niet blijkt uit de nalezing van de voorafgaande verhoren, dat hij pas na twee jaar verblijf in België een begin maakte met enige politieke activiteit, dat hij in België participeert aan alle acties ongeacht de onderliggende ideologische strekking en dat hij de door hem in Iran voorgestane staatsvorm, met name een democratie, niet kan concretiseren, in redelijkheid kan besluiten tot het niet oprecht zijn van verzoekers politieke engagement in België. De Raad meent dat deze conclusie van niet-oprechtheid inhoudt dat aan de politiek dissidente houding van verzoeker ten aanzien van het Iraanse regime geen geloof kan worden gehecht en derhalve de stelling dat een bijkomende voorwaarde aan de wet werd toegevoegd niet kan worden gevolgd. Bovendien wijst de Raad erop dat voormelde vaststellingen van verwerende partij door verzoeker niet worden aangevochten en onderhavige motivering dient samen gelezen te worden met de

motivering betreffende het oppositioneel profiel van verzoeker dat niet resulteert in een reëel risico bij terugkeer naar Iran.

2.10.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat enkel voor leidinggevende publieke oppositiefiguren een reëel risico op ernstige schade zou kunnen bestaan bij terugkeer naar Iran wijst verzoeker naar diverse landenrapporten die bevestigen dat ook gewone leden en sympathisanten van Iraanse oppositiebewegingen in het buitenland, de MKO in het bijzonder, wel degelijke een dergelijk risico lopen bij terugkeer.

2.10.2. De Raad stelt dat uit de lectuur van de geciteerde en als bijlage aan het verzoekschrift toegevoegde landenrapporten, meer in het bijzonder uit het Algemeen Ambtsbericht van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse zaken van juni 2007 en uit het Country of Information Report van het Home Office UK van mei 2007, blijkt dat de aangehaalde rapporten enkel gewag maken van de in de Iraanse wet voorziene strafmaat voor politieke activiteiten gericht tegen het Iraanse staatssysteem doch niet expliciet verwijzen naar een mogelijke vervolging van teruggekeerde Iraanse dissidenten en het profiel waaraan zij dienen te beantwoorden teneinde mogelijks slachtoffer te worden van enige vervolging. Waar verzoeker verwijst naar de Responses to Information Requests van de Immigration and refugee Board of Canada van 28 juni 2006 merkt de Raad op dat in het verzoekschrift enkel wordt verwezen naar een citaat van een vertegenwoordiger van het NCRI, the National Council of Resistance, zijnde de politieke vleugel van de MKO, wat gezien het behoren tot de dissidente groeperingen niet als een objectieve bron kan worden aangenomen. Betreffende verzoekers verwijzing naar de Responses to Information Requests van de Immigration and refugee Board of Canada van 25 mei 2006 vermeldt het citaat duidelijk dat familieleden van Iraniërs die betrokken zijn geweest in antiregeringsactiviteiten in Iran en die in het buitenland asiel hebben gevraagd zeker door de Iraanse autoriteiten zullen worden verhoord, doch of zij zullen worden vervolgd is afhankelijk van diverse factoren waaronder hun vroegere kennis over de betrokkenheid van de kandidaat-vluchteling in antiregeringsactiviteiten, hun ondersteuning aan deze activiteiten en hun loyaliteit aan het regime. De Raad stelt vast dat deze verwijzing niet overeenstemt met de situatie van betrokkene die pas twee jaar na zijn aankomst in België politiek oppositioneel actief werd tegen het Iraanse regime. Zoals voorheen aangetoond weerlegt verzoeker de ongeloofwaardigheid van zijn relaas betreffende de gebeurtenissen waarom hij Iran verlaten heeft niet, waaronder het aantal detenties en de duur van deze detenties van zijn vader die zoals verzoeker voorhoudt eveneens meermaals om reden van betrokkenes problemen zou zijn opgepakt. Ook de vaststelling van verwerende partij dat ernstig afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van verzoekers activiteiten in Iran voor de NCRI daar hij hiervan slechts voor het eerst melding maakte in zijn laatste gehoor voor het Commissariaat-generaal in het kader van de tweede asielaanvraag wordt door verzoeker niet aangevochten. Aan verzoekers politiek engagement in Iran kan derhalve geen geloof worden gehecht. Verzoeker stelt eveneens dat uit de lezing van andere informatie (antwoorddocument Cedoca IR2007-004w) blijkt dat de tegenpartij slechts op selectieve manier gebruik maakt van de informatie waarover ze beschikt. Dit document maakt er immers eveneens melding van dat gewone leden van oppositiebewegingen in het buitenland bij terugkeer “ {...} zijn geïnterviewd, sommigen hebben voor de camera verklaringen moeten afleggen en dan werden ze vrijgelaten. Hun familieleden hebben zich ook wel garant moeten zetten dat ze niet opnieuw actief zouden worden voor de MKO.” De Raad wijst er evenwel op dat uit het voormelde antwoorddocument van de dienst CEDOCA, dat als bijlage werd gevoegd aan de nota met opmerkingen van de verwerende partij, blijkt dat verzoeker wel heel selectief is in het citeren uit deze bron. De door verzoeker aangehaalde tekst gaat immers verder als volgt: “Deze mensen hebben dus geen problemen ondervonden, zelfs niet opgesloten voor een dag. Sommigen onder hen hebben zelfs jobs gekregen van de overheid.” Uit dit antwoorddocument blijkt derhalve duidelijk dat gewone MKO-leden geen problemen kennen bij terugkeer naar Iran. De Raad stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt de motivering van verwerende partij dat sympathisanten en gewone deelnemers aan acties van oppositiebewegingen die geen leidinggevende rol of functie vervullen en die zelfs bekleed met

een dergelijke functie niet nadrukkelijk in de openbaarheid treden geen reëel risico lopen bij een terugkeer naar Iran. De informatie waarnaar verwerende partij dienaangaande verwijst bevindt zich onder stuk 16, deel 1, in het administratief dossier betreffende de eerste asielaanvraag.

De Raad wijst erop dat verzoeker de vaststelling van de tegenstrijdigheid door verwerende partij in het kader van het in de openbaarheid treden met de door verzoeker beweerde gevoerde acties, meer in het bijzonder de beelden van de BBC van het door verzoeker verscheuren van de Iraanse vlag tijdens de kerkbezetting in Etterbeek, niet aanvecht. Verzoeker beweerde bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn ouders deze beelden in Iran hadden gezien en verklaart bij zijn eerste verhoor op het Commissariaat-generaal niet te weten of deze beelden werden uitgezonden.

2.11.1. Verzoeker werpt verder op dat de tegenpartij het “algemeen bekende feit” negeert dat hij bij een terugkeer zijn politieke overtuiging zou moeten afzweren en afstand zou moeten doen van zijn recht op *vrije meningsuiting*, wat een inbreuk uitmaakt op artikel 10 van het EVRM. Ten onrechte concludeert de tegenpartij dan ook in de bestreden beslissing dat verzoeker bij een terugkeer geen risico zou lopen op een vervolging of ernstige schade.

2.11.2. Door de verwerende partij wordt naar aanleiding van de vraagstelling naar de door verzoeker voor Iran geopteerde staatsvorm duidelijk vastgesteld dat hij er niet in slaagt een degelijke uitleg te geven over de ideologie en de doelstellingen van zijn partij, wat door verzoeker niet wordt weerlegd. Verzoekers redenering dat artikel 10 EVRM met betrekking tot de vrije meningsuiting zou zijn geschonden waar verzoeker zelf niet kan verwoorden voor welke ideologie hij staat, kan door de Raad niet worden gevolgd.

2.12.1. Verzoeker betoogt dat de Commissaris-generaal in de bestreden beslissing geen enkele motivering geeft voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker meent dat uit zijn verklaringen en uit de door hem bijgebrachte objectieve landenrapporten blijkt dat hij wel degelijk een reëel risico op een onmenselijke en vernederende behandeling of straf mag vrezen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker werpt eveneens op dat de tegenpartij in de bestreden beslissing niet is nagegaan of het feit dat hij krijgsgevangene werd genomen tijdens de Iraans-Iraakse oorlog en zijn langdurig verblijf in kamp Ashraf in Irak mogelijks als desertie bestempeld zou kunnen worden door de Iraanse overheid, onder de definitie van subsidiaire bescherming zou kunnen worden gekwalificeerd.

2.12.2. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist.

Verder wijst de Raad erop dat, zoals reeds werd vastgesteld, verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en dat verzoeker de motivering van verwerende partij dat sympathisanten en gewone deelnemers aan acties van oppositiebewegingen die geen leidinggevende rol of functie vervullen en die zelfs bekleed met een dergelijke functie niet nadrukkelijk in de openbaarheid treden geen reëel risico lopen bij een terugkeer naar Iran, niet weerlegt (*cf.* punt 2.10.2.). De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas. De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet aantoont dat er in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden aangenomen.

Verzoekers betoog dat hij in de Iraans-Iraakse oorlog krijgsgevangene was kan door de Raad niet worden gevolgd. Vooreerst werd dit feit door verzoeker nergens vermeld tijdens zijn eerste asielaanvraag en kan in redelijkheid niet worden aangenomen dat hij bij het einde van deze oorlog in 1988 op twaalfjarige leeftijd reeds zou deelgenomen hebben aan de strijdverrichtingen. Bovendien toont verzoeker evenmin aan dat hij van 1988 tot het ogenblik van zijn vertrek uit Iran in 2000 door de Iraanse autoriteiten werd beschuldigd van desertie.

2.13. Waar verzoeker de schending van de zorgvuldigheidsplicht inroept, stelt de Raad vast dat het zorgvuldigheidsbeginsel de Commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder het door hem gevoerde onderzoek terug te vinden in de landeninformatie onder stuk 16 van het administratief dossier (eerste asielaanvraag) en dat verzoeker tijdens het drie en een half uur durende gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze heeft beoordeeld en haar beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de verwerende partij niet correct zijn, en evenmin dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Het middel in ongegrond.

2.14. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die alsnog een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente gronden, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 8 december 2008 door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

J. BIEBAUT.